

Hirschberg Andor A Családjával

A szüleim, Hirschberg Andor és Stern Piroska a kishúgommal, Adéllal. A kép Budafokon készült. 1937-38 körül. 1933 körül feljöttünk Budafokra [Budapest melletti település, 1926-ban lett rendezett tanácsú város, 1950-ben csatolták a fővároshoz. 1930 körül 16 ezer főnyi lakosa volt. -- A szerk.], mert a bank, aminek apám dolgozott, tönkrement 1929-ben a világgazdasági válságban [lásd: 1929-es gazdasági világválság], és nem volt semmi munka. Budafokon barlanglakásban éltünk. Arrafele sok ilyen volt. Az első, amiben laktunk, csak egy helyiségből állt. A másodiknak

már volt egy konyhája, oda lépett be az ember, egy szobája és a konyhából nyílt még két vak rész, azokon nem volt ablak. A falak ki voltak meszelve, és nálunk kivételesen deszkapadló volt -- a legtöbb helyen csak földpadló. A lakás nyáron nagyon hideg volt, takaróval kellett aludni, télen viszont nem kellett sok fa a fűtéséhez. Volt egy kis vaskályha, avval fűtöttük a szobát. Villany nem volt, petróleumlámpával világítottunk. Víz is csak fent volt, ahol a tulajdonos háza állt. Csatorna nem volt, a szennyvizet csak úgy kiöntöttük. A vécé közös volt, az is fent volt. Az udvarunkon három vagy négy család lakott. Heti 15 pengőt fizettünk a lakásért, amikor apám körülbelül heti 20 pengőt kapott, anyám pedig olyan 16-ot. A szüleim a Lódenposztógyárban dolgoztak [A gyár a Budafokkal szomszédos Albertfalván volt. -- A szerk.]. Anyámnak 1942 körül felmondtak, és akkor elment a Goldberger gyárba mint varrónő. 1938-ban hozták be a nyolcórás munkanapot. A házinéni azt adott enni, amit anyám este megfőzött minékünk. Nagy szegénységben éltünk.